

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. szeptember hó 12. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék 2018. április 20. napján kihirdetett 6.B.65/2016/44. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottra vonatkozó részét akként változtatja meg, hogy az első fokú eljárásban e vádlottat terhelő bűnügyi költség összege 338.561,- (háromszázharmincyolcezer-ötszázhatvanegy) Ft.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a jelzett részét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 32.210,- (harminckettőezer-kettőszáztíz) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s

Az ügyben első fokon eljáró Miskolci Törvényszék a rendelkező rész szerinti ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében {a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés}, ezért 4 év szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Döntött a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, az I. r. vádlott vonatkozásában előzetes letartóztatásban, illetve részben házi őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt nagy számú bűnjel további jogi sorsáról, végül a felmerült bűnügyi költségről, melyből az I. r. vádlottat 328.561,- Ft megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott indokai nélkül, védője elsődlegesen felmentés iránt, másodlagosan téves jogi minősítés, illetve a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész tudomásul vette a határozatot és nem élt jogorvoslattal az ügyben ugyancsak érintett II. r. vádlott, valamint védője sem, következésképp utóbbi vádlott vonatkozásában az elsőfokú határozat a kihirdetése napján, 2018. április 20. napján jogerőre emelkedett, ezért az őt érintő rendelkezések másodfokú felülbíráta mellőzendő.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.70/2018/6-I. számú átiratában észrevételezte, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perjogilag hibátlan bizonyítási eljárásnak eredményeként teljes mértékben megalapozott tényállást állapított meg, a törvényesen beszerzett bizonyítékokat mérlegelve helytállóan következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, egyetértve azzal, hogy a terhelt védekezésben előterjesztett jogos védelmi hivatkozás valóban nem foghat helyt. Osztotta a cselekmény jogi minősítésének indokait, és az első fokon kiszabott joghátrányt is tetterányosnak írta le. Összességében a felmentésre irányuló, a bűncselekmény minősítését sérelmező és a büntetés

enyhítését célzó jogorvoslati irányokat sem támogatva, az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

Fellebbezését az I. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban írásban indokolta (3. számú utóirat), melyben amellett, hogy a felmentést célzó elsődleges kérelmét is fenntartotta, részletesebben az első fokon előterjesztett perbeszédében megfogalmazottak mentén amellett érvelt, hogy a cselekményt az eljárás során elismerő I. r. vádlott tudattartalma kapcsán nem lehet minden kétséget kizáróan emberölési szándékra következtetni. Ily módon álláspontja szerint a cselekményt helyesen enyhébb megítélésű testi épség elleni büntettként minősítve, a kiszabott szabadságvesztés lényeges mérséklésének lehet helye.

Az ítélet tábla a jelzett perorvoslatokat nyilvános ülésen vizsgálta, melyen az I. r. vádlott védelmében eljáró védő változatlan tartalommal fenntartotta fellebbezése indokait, emellett az első fokú eljárás törvényessége tekintetében konkrét indítvány nélkül ugyan, de észrevételezte, hogy a törvényszék kirendelő határozatának megfelelően - mint a terhelt korábbi meghatalmazott vezető védője - immáron kirendelt védőként továbbra is eljár az ügyben, de az álláspontja szerint nem nyert megfelelő módon tisztázást, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában meghatalmazással úgyszintén rendelkező ... ügyvéd meghatalmazása egyáltalán megszűnt-e. Az ügyvédnőtől utóbb kapott tájékoztatás szerint ugyanis ő nem szüntette meg a védelmi jogviszonyt.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviseletében eljáró ügyész a rendelkezésre álló adatok alapján annak az álláspontjának adott hangot, hogy a vádlotti nyilatkozat ismeretében az elsőfokú bíróság helytállóan járt el a védő kirendelése körében, melyet követően a terhelt nem maradt védő nélkül, jogai nem sérültek. Az ügy érdemében a tettelegesség kölcsönössége miatt változatlanul helytállónak tartotta azt az állásfoglalást, miszerint a jogos védelmi helyzet nem állapítható meg, a II. r. vádlottnak okozott sérülések leírása, a felderített cselekvőség ismeretében pedig a jogi minősítést is helyesnek jelölte. Korrigálandónak tartotta viszont a bűnösségi körülmények körét, utalva rá, hogy az élet elleni cselekmények elszaporodottsága nincs alátámasztva a bűnügyi statisztikai adatokkal, ezáltal utóbbira való hivatkozás mellőzésének van helye. Ezzel együtt továbbra is törvényesnek írta le az első fokon kiszabott büntetés nemét és mértékét, említést téve arról, hogy a valós sérelem nélkül, garázda módon kifejtett elkövetés miatt a joghátrány enyhítésének nincs elfogadható indoka. Mindezek alapján a védelmi jogorvoslatokat egyik irányban sem támogatva, az írásban megfogalmazottaknak megfelelően az időközben megváltozott eljárási törvényi hivatkozások pontosításával az elsőfokú határozat helybenhagyását tartotta alaposnak azzal, hogy a másodfokon felmerült bűnügyi költség megfizetésére is az I. r. vádlott köteles.

I. r. vádlott saját védelmében az utolsó szó jogán ugyan elismerte bűnösségét arra vonatkozóan, hogy megszurta a II. r. vádlottat, de továbbra is hangsúlyozta, hogy nem ő kezdeményezett. Sajnálátát fejezte ki a történetek miatt, valamint annak a meggyőződésnek adott hangot, miszerint az előzetes fogvatartásban töltött idő már elegendő joghátránnyal járt számára azért a cselekményért, amelyért valóban felelősség terheli.

A felülbírálat során eljáróban arra indokolt kitérni, hogy az elsőfokú bírósági döntést követően, 2018. július 1. napjától hatályba lépett az új büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.). Az új törvényt a 868. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 868. §-876. §-aiban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 870. § (1) bekezdése szerint e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban az ezt megelőző, korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Az ítéltábla ezért utalva a Be. 590. § (1) bekezdésére a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen végezte el a felülbírálatot, mégpedig teljes terjedelemben, mert ugyan az új eljárási kódex bizonyos körre korlátozott fellebbezés esetén megteremti a részleges revízió lehetőségét büntetőjogi főkérdésben is, ám adott esetben az elsőfokú eljárás lefolytatására még a 2018. június 30-áig hatályban volt büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései mellett került sor, amelynek jogorvoslati rendszere teljes revíziót ír elő, függetlenül a fellebbezések okától és irányától. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróságnak még nyilvánvalóan nem volt lehetősége a fellebbezésre jogosultak kioktatására a korlátozott fellebbezésről és jogkövetkezményeiről. Másfelől a Be. 590. § (2) bekezdése főszabályként a jelenlegi törvényben is a teljes revízió szükségességét irányozza elő, és adott esetben az I. r. vádlott, valamint védője részéről bejelentett jogorvoslatok is elsődlegesen a büntetőjogi felelősség megállapíthatóságának jogszerűségét vitatták.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a teljes revízió során a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmény minősítését, a Be. 595. § (1) bekezdésében írt súlyosítási tilalom keretei között a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

Mindezek mellett az volt megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást nagyfokú alapossággal, körültekintően folytatta le. Pervitele mentes volt mind az abszolút, mind az eljárás törvényességét befolyásoló relatív hibáktól, ezért az érdemi felülbírálatnak nem mutatkozott perjogi akadálya.

Bár perbeszédében a védő kitért arra, hogy az I. r. terhelnél a védő kirendelésével összefüggésben a védelemhez való jog sérülhetett, az ítéltábla e vonatkozásban sem tapasztalt eljárási szabálysértést.

Adott esetben I. r. vádlott tekintetében a védő részvétele a büntetőeljárásban több okból is kötelező volt, lévén 2016. október 24. napjáig előzetes fogvatartásban volt, meggyanúsítására és a vádemelésre is magas tárgyi súlyú, 5 évi szabadságvesztésnél súlyosabban fenyegetett bűncselekmény miatt került sor, majd a bírósági eljárást a törvényszék folytatta le (1998. évi XIX. törvény 46. § a), b) pont, 242. § (1) bekezdés a) pont).

Az I. r. vádlott a védelméről meghatalmazás útján gondoskodott, védőként 2016. február 26. napjától ..., 2016. február 29. napjától ... ügyvéd is eljár az érdekében. Az egybehangzó nyilatkozatok értelmében utóbbi védő volt tekinthető vezető védőnek, a vádemelés után a törvényszék által foganatosított eljárási cselekményeken is ő vett részt.

Ezt követően a törvényszék a 2017. október 16. napján tartott folytatólagos tárgyaláson 6.B.65/2016/30-I. számú végzésével az I. r. vádlott vonatkozásában védő kirendeléséről határozott, mégpedig az addig vezető védőként eljáró ... ügyvédet rendelve ki.

A kirendelés szükségességét egyrészt a vezető védőtől 2017. október 13. napján érkezett bejelentés (elsőfokú iratok 29. szám) vetette fel, melyben arról adott tájékoztatást, hogy kizárólag a megbízó anyagi lehetőségei - tehát nem bizalomvesztés - okán az I. r. terhelt képviselőjére adott

meghatalmazást 2017. október 12-ei hatállyal megszüntette. Jelezte ugyanakkor, hogy kirendeléssel továbbra is kész a védelem ellátására.

Másfelől fentieket megerősítve a 2018. október 16. napjára kitűzött nyilvános tárgyaláson I. r. vádlott akként nyilatkozott, hogy másfél éve nem rendelkezik munkaviszonnyal, ezért anyagi problémái miatt a továbbiakban nem tud a védelméről meghatalmazott védő igénybevitelével gondoskodni, így ő maga is kifejezett indítványt fogalmazott meg arra vonatkozóan, hogy a jelenlévő védője kerüljön kirendelésre (30. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal 5. bekezdés).

A 2017. június 29. napjától hatályos, az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény V. Fejezetének 20. pontja rendelkezik az ügyvédi megbízás megszűnéséről, melynek 35. § (3) bekezdése 15 napos felmondási határidőt irányoz elő a megbízott számára a megbízási szerződés felmondására. A 35. § (2) bekezdése értelmében azonban a megbízó azonnali hatállyal is felmondhatja azt.

Adott esetben az I. r. vádlott olyan objektív okot jelölt meg a védelmének ellátására szóló megbízás további akadályaként, amely mindkét védőt érintette, hiszen ő maga utalt egyértelműen arra, hogy kedvezőtlen irányt vett anyagi helyzete a meghatalmazott védő igénybevitelét nem teszi lehetővé. Ezen okból kifolyólag tehát maga kérte védő kirendelését.

Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően törvényesen és helytállóan járt el, amikor a - nyilatkozatok tételére egyébként alapvetően jogosult - vezető védő, különösképp pedig magának az I. r. vádlottnak - mint megbízónak - bejelentésére, majd indítványára figyelemmel további nyilatkozatok bevétele nélkül védő kirendeléséről határozott. Az I. r. vádlottól származó, jegyzőkönyvbe foglalt bejelentés ugyanis egyértelműen a védői megbízások azonnali hatályú felmondásaként volt értékelhető, mégpedig mindkét védőt érintően.

Mindezeket csak megerősítette az I. r. vádlott fentiekkel egyező nyilatkozata a másodfokú nyilvános ülésen, mellyel egyértelműsítette, hogy ... védővel ezt követően sem tartotta a kapcsolatot, megszüntetve az ő meghatalmazásával járó ügyvédi megbízási jogviszonyt (másodfokú nyilvános ülés 4. sorszámú jegyzőkönyve 3-4. oldal).

Ezen túl az egybehangzó terhelti és védői nyilatkozatok mellett sem lehetett akadály a korábban eljáró vezető védő kirendelésének, de az eljárás egyéb adatai sem utaltak olyan, a Be. 43. § (1) bekezdésében nevesített kizárási okra, amely a kirendelésnek gátját képezhetne volna. Összességében a vizsgált döntés nem eredményezett eljárási hibát.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás megállapításához kívánt bizonyítást felvette, ám a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kisebb hiányosság okán - továbbá az I. r. vádlott személyi körülményeit illetően a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel - a rögzített tényállás kiegészítése és pontosítása szükséges. Ennek megfelelően az ítéletábra a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében az alábbi helyesbítéseket teszi, utalva a Be. 599. § (2) bekezdésében írtakra is.

- I. r. vádlott 2018. április 23. napjától - jelenleg is - ... Kft. (...) alkalmazásában áll nehézgépkezelőként, melyből származó havi jövedelme 156.000,- Ft.

- Az ítélet 6. oldal utolsó bekezdésében írtakat azzal pontosítja az ítéletábra, hogy a sérüléseket elszenvedő II. r. vádlott tekintetében a IV. és V. bordaközben valójában 1-1 *rendbeli 12 milliméteres bemeneti nyílással rendelkező* szúrt seb rögzítésére került sor.

A kiegészítés a vádlott jelenlegi munkaviszonyát illetően a másodfokú nyilvános ülésen előadottak, míg a helyesbítés az egyértelmű adatokat tartalmazó igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján történt meg annak megjegyzésével, hogy utóbbi bizonyítékot már az elsőfokú bíróság is értékelte (nyomozási irat 193-194. oldal).

Mindezekkel a tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, ezért a Be. 592. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezhette.

A törvényszék az ügy helyes megítélése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat a logika szabályai szerint, okszerűen értékelte. Számba vette a terheltek védekezését, a cselekményt észlelő más személyek tanúvallomását, a helyszín adatait, az annak közelében feltalált elkövetési eszközt, mint fontos tárgyi bizonyítékot, az utóbbi vonatkozásában végzett bűnjelvizsgálat adatait, a terheltek által szerzett és a lehetséges sérülések kialakulását elemző igazságügyi orvosszakértői véleményeket, az igazságügyi nyomozás szakértői véleményt, a releváns okirati bizonyítékokat, valamint a rendelkezésre álló kamerafelvételek megtekintésére is sor került a tárgyaláson.

Kétségtelen, hogy elsősorban a személyi bizonyítási eszközökből származó egyes bizonyítékok eltértek egymástól lényeges, valamint részletkérdésekben is, azonban rövid idő alatt nyilvános italmérő helyen lezajló verekedéssel összefüggésben ez igen gyakori. Az elsőfokú bíróság a bizonyítás körütekintő, gondos lefolytatása után helytállóan fogadott el egyes bizonyítékokat a tényállás alapjául, és megfelelő indokkal vetett el olyan bizonyítékokat, vagy bizonyíték-részeket, melyek részben a személyi bizonyítás, részben a szakkérdéseket érintő szakvélemények tükrében nem voltak megfelelő bizonyító erejűek. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

A bizonyítás törvényessége kapcsán kizárólag annak megjegyzése szükséges, miszerint tényszerűen az irányadó eljárási szabályok megsértésével járt az, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körébe vonta a felderítés szakában a rendőrhatalóság tagjaként helyszínen megjelenő járőrök 2016. február 26. napján kelt írásos jelentése azon részét, amely a vádlott által - a törvényben biztosított jogára adott, avagy kellően nem dokumentált kioktatás nélkül - elmondottakon alapult (nyomozási irat 42. oldal 3. bekezdés).

Kétségtelen, hogy a rendőrség eljáró tagjai felé nincs külön törvényi kötelelem - a rendőrségi törvény, avagy szolgálati szabályzat előírása alapján - olyan jellegű kioktatásra az adatgyűjtés során, melynek értelmében a rendőr által kikérdezett személy nem köteles vallani, illetve önmagát, vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolni. A már hosszabb ideje követett és egységes bírói gyakorlat szerint azonban, ha a nyomozó hatóság nem figyelmezteti a későbbi terhelteket az önvádra kötelezés tilalmára, illetőleg a hallgatás vagy vallomás megtagadás jogára, úgy a hatóság által tőle szerzett, akár rendőri tanúvallomásokban megjelenő, vagy rendőri jelentésbe foglalt adatok a tárgyaláson nem értékelhetők bizonyítékként, arra tényállás nem alapítható (ÍH2005. 136., Debreceni Ítéletábra Bf.II.159/2005/29., Bf.II.35/2015/5.).

Utalni szükséges rá, hogy a Be. 267. § (5) bekezdése értelmében - 2018. július 1. napjától - a rendőri adatgyűjtés során készült feljegyzésben foglalt közlés tartalma felhasználható akkor, ha azt az

érintett terheltkénti vagy tanúkénti kihallgatása alkalmával fenntartja. Adott esetben azonban ez nem történt meg.

Az önvádra kötelezés tilalma elvének érvényesülését az ítékezés abban az esetben is megköveteli, ha a később terheltté váló személyt a rendőrség a nyomozás elrendelése előtt nyilatkoztatja. Ezért az ítélet tábla a Be. 167. § (5) bekezdés utolsó fordulatra figyelemmel az elsőfokú ítélet 25. oldal 2. bekezdésében foglaltakat mellőzte az I. r. vádlott helyszíni nyilatkozatát illetően, mely azonban nem hatott ki a tényállás megalapozottságára, mert más, törvényesen beszerzett és értékelt nagyszámú bizonyíték - köztük a vádlottak alakszerű kihallgatása során, a perrendnek megfelelő figyelmeztetések tükrében megtett vallomása - alapján a tényállás kétséget kizáróan megállapítható volt. A kiemelés azonban a hivatkozott alapelv minden ítélezési fórumon való érvényesítése érdekében nem volt mellőzhető.

A fellebbezéssel támadott határozatban hivatkozott bizonyítékokból, valamint az I. r. vádlott magatartásából levont ténymegállapító következtetések tehát helyesek voltak, azokkal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. E tekintetben arra is szükséges rámutatni, hogy a bizonyítás eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő bíróság az elsőfokú ténybíróság. Főszabályként a másodfokú határozat is az elsőfokon megállapított tényálláson alapul, ugyanis a másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésekben szűkebbek, mint jogkérdésben. A bizonyítékok felülmérlegelését helyes tényállás esetén a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítását, büntethetőség hiánya miatti felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból okszerűen és törvényesen vont következtetést I. r. vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak.

A bejelentett védelmi fellebbezés elsődleges irányával kapcsolatosan mindenképp az szükséges leszögezni, hogy az I. r. vádlott valóban nem hivatkozhat megalapozottan jogos védelmi helyzetre.

A Kúria 4/2013. számú Büntető jogegységi határozata I.1. pontjában rögzített kötelező iránymutatása szerint a Btk. 22. § (1) bekezdésében részletezett jogos védelem korlátait jelenti, hogy megtorlásként nem alkalmazható, a kölcsönös kihívás elfogadása mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozza létre, emellett a támadás provokálása szintén megfosztja a védekezőt az elhárítás jogszerűségétől.

Jelen ügyben az irányadó tények alapján megállapítható, hogy egy nyilvános italmérő helyen kialakult szóváltást követően a nyílt utcán kirobbant kölcsönös tettelegesség során a vádlottak a jogtalanság talajára kerültek, így az I. r. vádlott nem hivatkozhat alappal a jogos védelemre, mint büntethetőségi akadályra. Kétségtelen, hogy a szóváltást, majd a cselekménysor erőszakos részét is a II. r. vádlott indította el, amikor a helyiségből kilépve több alkalommal is megütötte az I. r. vádlottat. Ezt megelőzően azonban már mindkét vádlott kölcsönösen verekedni hívta egymást, egymás kihívását elfogadva, kifejezetten ilyen szándékkal távoztak az italtöltő elé, az I. r. vádlott ennek megfelelő pozíciót is vett fel, készen mutatkozva az ökölharcra. Az ily módon már jogtalanság talajára került I. r. terhelt továbbra is a jogtalanság talaján cselekedett, amikor a kocsmá előtti területen kialakult dulakodás során ő maga is visszaütött. A megállapított tényállásból adódóan a vádlottakat ekkor egyértelműen támadó szándék, egyfajta elégtétel vezette, így az előzményekből eredő tettelegesség kifejtése az I. r. vádlott vonatkozásában is a jogos védelmi helyzet hiányát hozta létre. Sőt az I. r. terhelt késsel is fel volt fegyverkezve, melyet a helyes első bírói mérlegelés szerint már a konfliktus kezdetén észlelt a zsebében, tehát már használata előtt meggyőződött arról, hogy ilyen eszköz birtokában tud kifejtetni erőszakos magatartást, ami aztán a

megtorlás szándékával meg is történt. E körülmények egyértelműen kizárják a jogos védelmi helyzet fennállását (BH2004. 93., BH2012. 140).

Az I. r. terhelt javára ezen felül menthető felindulás vagy ténybeli tévedés sem állapítható meg, mely okok miatt a másodfokú bíróság nem találta alaposnak a jogos védelemre hivatkozó védelmi érveket.

A törvényszék a Kúriának az élet és testi épség büntetőjogi védelméről hozott 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában meghatározott szempontokat alapvetően helyesen vette figyelembe. Megállapítható, hogy az ebben a körben értékelhető tárgyi oldalú tényezők szerint az I. r. vádlott egy 8 centimétert meghaladó pengehosszúsága folytán nem vitásan élet kioltására alkalmas késsel támadott a II. r. vádlott mellkasának irányába, e testtájékra 2 alkalommal legalább közepes erővel le is adott szúrást, azt elérte. Ezen túlmenően a kitarító sértési szándékot igazolja az arc bal oldalán elszenvedett metszett sérülés is.

A késsel mellkas tájékra adott ismételt, legalább közepes erejű szúrás valóban egyértelműen - a természetes szemlélet szerint is - azt jelzi, hogy az elkövető tudatában fel kellett merülnie annak, miszerint ilyen eszközzel - hiszen a támadott terület létfontosságú szervet fed - halálos sérülést okozhat. Az I. r. vádlott teljes közömbösséget mutatva, ebbe belenyugodva cselekedett.

Miután pedig a szív jobb kamrájának üregén áthatoló sértéssel összefüggő halálos eredmény az I. r. vádlottól kívülálló ok folytán, gyakorlatilag a véletlennek köszönhetően maradt el, a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntetéként nem volt értékelhető.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket túlnyomórészt feltárta, azonban további súlyosító hatással jár a garázda elkövetési mód (56. számú BK vélemény III/2. pont). Szemben a fellebbviteli főügyészség által megfogalmazottakkal, az ítéletábra nem tartotta indokoltnak mellőzni az elszaporodottságot a súlyosító körülmények sorából, tekintve, hogy az nem csupán a cselekménnyel azonos, hanem a hasonló jellegű deliktumok elszaporodott volta mellett is értékelhető a 56. számú BK vélemény III/11. pontjában adott iránymutatás szerint. Ekként adott esetben az élet elleni cselekmények mellett a testi épség sérelmével járók is figyelembe veendők, melynek emelkedő tendenciája köztudomású, különösképp a garázda elkövetési móddal kifejtetteké.

Az ítéletábra mindezek mellett úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott esetében a büntetési céloknak és a büntetés kiszabási elveknek megfelelő joghátrányt szabott ki. Nem lehet kétséges, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középmértéktől jelentősen elmaradó, sőt a feltárt enyhítő körülményeket, a jogalkalmazói egyéniesítést maximálisan érvényre juttató módon kiszabott, a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerint az irányadó törvényi minimumtól is alább szálló szabadságvesztés mértéke inkább méltányos, mintsem túl szigorú. Különös figyelemmel kell lenni ennek során a tetten ért elkövetési módra, az élet elvesztésével járó eredmény bekövetésének abszolút reális esélyére, a kísérlet igen közeli voltára. Nyilvánvaló, hogy befejezett bűncselekmény esetén az I. r. vádlottnak a büntetés kiszabása körében követett bírói gyakorlat szerint jóval szigorúbb büntetéssel kellett volna számolnia. A mellékbüntetés pedig mindenben arányos a szabadságvesztéssel.

Mindezekből következőleg az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezési irányok sem foghattak helyt.

Az elsőfokú bíróság mindenben a törvénynek megfelelő döntést hozott a szabadságvesztés végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának meghatározása, az előzetes fogvatartásban valamint házi őrizetben töltött idő beszámítása, a bűnjelek terén, és alapvetően helyes álláspontot foglalt el a bűnügyi költség viselését illetően is.

Utóbbi tekintetben azonban az ítélőtábla észlelte, hogy első fokon nem született rendelkezés a 2018. április 20. napján tartott határozathirdetésen - szintén az elsőfokú tárgyalás részének tekinthető - eljárási cselekményen a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költségről. Ezért a fellebbezéssel érintett I. r. vádlott vonatkozásában ez irányban korrigálta az általa megfizetendő bűnügyi költség végösszegét, figyelemmel a Be. 574. § (1), (4) bekezdésében írtakra is.

A kifejtettek alapján a Debreceni Ítélőtábla a Miskolci Törvényszék, mint elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltozatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit helyes indokai alapján a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta. A Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjából és a Be. 184. § (2) bekezdés e) pontjából következőleg rögzítette az I. r. vádlott jelenleg érvényes személyazonosító igazolványának számát.

Az ítélőtábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése felhívásával az I. r. vádlott köteles.

Debrecen, 2018. szeptember 12.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Nagy Éva sk. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 6.B.65/2016/44. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatában foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2018. szeptember 12.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke